

khá lớn, trông rõ cây đôn tay và cây đôn đông, trên nóc được phủ toàn bằng lá dừa, bên hông được che vài tấm tôle. Không hiểu bên dưới những tấm lá dừa ấy có mái tôle hay không. Tôi tự hỏi chủ nhà làm sao để lá dừa có thể ngăn cho cả nhà khỏi bị đột ướt trong những cơn mưa như trút nước ở Bidong. Ngoài những căn nhà kiểu ấy còn có những căn nhà khác, trông vô cùng thô thảm, hoàn toàn xiêu vẹo. Những căn nhà này chắc hẳn phải là dấu tích của những căn chòi được dựng lên vội vã vào trước năm 1978, những đợt thuyền nhân đến Bidong lần đầu tiên.

Bên cạnh những căn nhà chòi đơn sơ là những luống rau, những cái bàn và băng ngồi làm bằng vài mảnh cây ghép lại để cả nhà quây quần bên nồi canh nóng hay buổi tối ngồi bàn chuyện định cư. Cảnh hai đứa trẻ đội nón rơm rộng vành chơi bóng bàn. Cảnh một cô gái tay đang vịn quả mướp khía mỉm cười hạnh phúc, trên giàn còn lủng lẳng hàng chục trái khác, trái nào cũng no tròn. Phía bên kia là những cây dừa cao ngút, là núi, là rừng, người ta nhìn thấy ở phía bên này những căn nhà lụp xụp, một cái cà-ràng bằng đất lửa đang cháy, bên trên là một cái nồi, có thể là nồi cơm hay nồi canh. Cảnh căn nhà lụp xụp là luống rau xanh mướt mà, bên luống rau vài ba người đang chăm chỉ tưới nước ...

Điều làm tôi không cảm được nước mắt là trong vô vàn những hình ảnh gian khổ nghèo rớt mồng tơi ấy là hình ảnh cần cù lam lũ không mệt mỏi bên luống đậu, luống cải, luống bí giữa núi rừng sỏi đá của người lớn, của thanh niên, thanh nữ, của cả các em cô nhi. Rồi đến tấm hình một em bé đang ngoảnh miệng cười, phía trước mặt em là một vài cành hoa sắn nhái đang khoe sắc màu vàng ánh.

oOo

Như vậy đó! Người Việt chúng ta đi đến đâu sỏi đá rừng núi cũng biến thành vườn hoa luống đậu, để rồi

những mái chòi xiêu vẹo che bằng poncho vải bố rách tả tơi ở Bidong được thay bằng những Little Saigon ở Cali, những Bến thành ở Richmond, những chợ người Việt sầm uất ở các nẻo đường trên thế giới. Những em bé đen trũi ở trần trùng trực được thay bằng những Master, Tiến sĩ, Kỹ sư của ngày hôm sau.

Tôi cầu nguyện một ngày nào đó hình ảnh Bidong ngày xưa được sống lại để làm một chứng nhân cho lịch sử.

Điều đó hoàn toàn có thể làm được.

Hơn 250.000 lượt người đã dừng chân ở Bidong, chỉ cần có một phần mười, một phần trăm quyết tâm, Bidong hoàn toàn có thể sống lại. Mục đích không phải để nhắc nhớ một thảm cảnh đau thương mà để tưởng nghĩ tới trang sử bi hùng của một thời kỳ lịch sử một phần tư thế kỷ. Thời kỳ những người Việt nam nghèo khó vượt thoát để sinh con đẻ cháu và lập nghiệp tại các nước Tây phương tiên tiến làm tiền đồn vững chắc dài lâu cho nhiều triệu con cháu, làm vơ vang cho dòng giống người Việt thông minh, cần cù và nhân nại khắp nơi trên quả địa cầu ở ngày hôm nay và mãi mãi về sau.

Trần Đông

